

του Πάρι Μπίλλια*

Το ότι ο τομέας των κατασκευών στην Ελλάδα έχει καταρρεύσει στα χρόνια της κρίσης δεν χρειάζεται να το τεκμηριώσει κάποιος με δυνατά επιχειρήματα, αφού είναι αυταπόδεικτο και το επιβεβαιώνουν οι επίσημες στατιστικές: από το 2010 μέχρι σήμερα η οικοδομική δραστηριότητα στα ιδιωτικά έργα έχει μειωθεί κατά 85%, οδηγώντας στα τάρταρα έναν άλλοτε ζωτικό για την οικονομία κλάδο, που απασχολεί δεκάδες χιλιάδες εξειδικευμένους εργαζομένους. Στα δε δημόσια, το ΠΔΕ τείνει στην ... εξαφάνιση και στην ελάχιστη πίτα που έχει πλέον απομείνει, οι ισχυροί απολαμβάνουν μοιραία το μεγαλύτερο κομμάτι, με τους μικρούς και μεσαίους να μένουν εκτός νυμφώνος. Η δε υπέρμετρη φορολογία πάνω στο ακίνητο, σίγουρα δεν βοηθάει την κατάσταση.

Δεν εξυπηρετεί όμως σε τίποτα να κλαίμε πάνω από το χυμένο γάλα. Έχουμε μπροστά μας μια κατάσταση και πρέπει να δούμε πώς θα την αντιμετωπίσουμε. Αναζητώντας άμεσες λύσεις, θα ήταν βάσιμο να υποστηρίξουμε ότι το έλλειμμα αντικειμένου για τις τεχνικές εταιρείες θα μπορούσε να αναπληρωθεί σε έναν μεγάλο βαθμό από τα προγράμματα ενεργειακής αναβάθμισης δημόσιων και ιδιωτικών κτηρίων. Ή μάλλον, ας επαναδιατυπώσω στο ορθότερο: θα ήταν βάσιμο να υποστηρίξουμε κάτι τέτοιο, αν ζούσαμε σε άλλη χώρα. Γιατί στην Ελλάδα, τα συγκεκριμένα προγράμματα, που πολύ διαφημίστηκαν και δημιούργησαν ελπίδες, είναι παγωμένα εδώ και έναν χρόνο και δεν φαίνεται πιθανόν να ξεκινήσουν σύντομα. Ο λόγος; Η Ελλάδα δεν έχει ακόμη εναρμονιστεί με την ευρωπαϊκή οδηγία για τα κτήρια μηδενικής κατανάλωσης. Η αναμόρφωση του Κανονισμού Ενεργειακής Απόδοσης Κτηρίων (ΚΕΝΑΚ), που χρόνια συζητάμε, στην καλύτερη περίπτωση προβλέπεται να ολοκληρωθεί τον Σεπτέμβριο. Ζήσε Μάη μου...

ΟΚ, κάποιος θα πει ότι έχουμε τουρισμό και ότι άρα υπάρχει πεδίο δόξης λαμπρό για τις τεχνικές εταιρείες τον ξενοδοχειακό τομέα. Αμ δε! Κι εδώ υπάρχουν σοβαρά προβλήματα, τα οποία συνοψίζονται σε μία θλιβερή πραγματικότητα: δεν έχουμε χωροταξικό εδώ και έναν χρόνο. Η πολυθρύλητη ΧΩΠΟΜΕ (Χωροταξική και Πολεοδομική Μεταρρύθμιση), που ψηφίστηκε τον Ιούλιο του 2014, εξακολουθεί να υπάρχει μόνο στα λόγια (και στα συρτάρια των αρμόδιων υπουργών), αφού δεν έχουν εκδοθεί τα σχετικά διατάγματα και υπουργικές αποφάσεις. Και το ωραιότερο: ακούγεται ότι η κυβέρνηση επιδιώκει την εκ νέου τροποποίηση του θεσμικού πλαισίου.

Την ίδια στιγμή, εξακολουθούμε να διαβουλευόμαστε πάνω στον περίφημο αναπτυξιακό νόμο με διαρκείς αναβολές και διαδοχικά πωσωγυρίσματα. Τώρα, ίσως κάποιος πει ότι «εδώ καίγεται ο κόσμος», με την κατρακύλα του κατασκευαστικού τομέα θα ασχοληθούμε όταν προσπαθούμε να λύσουμε τον γρίφο του ασφαλιστικού και του προσφυγικού; Κάποιοι θα μιλήσουν ίσως για συντεχνίες. Τέτοιος τρόπος σκέψης όμως είναι αν μη τι άλλο κοντόφθαλμος. Γιατί μέσα από τέτοιες επιλογές στήριξης των κλάδων που τραβάνε θα έρθει η ανάπτυξη. Και την πολιτική σου για την ανάπτυξη τη σχεδιάζεις την ώρα που πονάς -αντί να κάθεσαι με σταυρωμένα χέρια να περιμένεις να βρέξει ο ουρανός μάννα ή να κάθεσαι να σχεδιάσεις κατόπιν εορτής τα όσα επείγουν. Γιατί μέσα από τέτοιες πολιτικές θα δημιουργηθούν θέσεις απασχόλησης για τους ανθρώπους που το ελληνικό κράτος ακριβοπληρώνει για να σπουδάσουν στα πολυτεχνεία και μετά τούς κάνει δώρο σε άλλες χώρες.

Φτάσαμε στο σημείο που «στήριξη σημαίνει δυστυχώς μη παρεμπόδιση». Για κλάδους που δεν ζητούν χρήματα, αλλά διεκδικούν ένα σταθερό θεσμικό και φορολογικό πλαίσιο, ταχύτητα και ορθότητα στην εφαρμογή των νόμων και γρήγορη εναρμόνιση με τις κοινοτικές οδηγίες. Τα απολύτως αυτονόητα δηλαδή.

*Ο κ. Μπίλλιας είναι πρόεδρος του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας/Τμήμα Κεντρικής Μακεδονίας